

Povahokresba a vymezení jednotlivých jejích podmínek patří k jedné z nejsložitějších otázek raně novověkého francouzského myšlení o divadle. Všichni teoretici i autoři, jejichž úvahami jsme se zabírali, se shodují na tom, že Aristotelem stanovená kritéria jsou oprávněná. Odlišují se však v náhledu na hierarchii mezi jednotlivými požadavky i v samotné definici toho, jak konkrétně náplň toho či onoho článku Aristotelovy pojmoslovné soustavy vymezit. Tragédii definuje Aristotelés pomocí různých kritérií, mezi nejdůležitější však nesporně patří předmět a způsob nápodoby. Předmětem básnické mimésis je lidské jednání. Nositely tohoto jednání jsou tudíž nutně lidé, které básník obdařuje povahovými rysy (povahami). Základní funkcí povahokresby je, aby podle pevně stanovených kritérií zakládala děj. Úkol básníka pak spočívá v tom, vybavit jednající postavu takovými povahovými rysy, aby posílil vnitřní soudržnost dramatického díla. Jinými slovy, povahokresba a rovněž myšlenková stránka jsou vůči ději podřízené a jejich konkrétní podoba na ději jako složce, která stojí v Aristotelově hierarchii nejvýše a které v Poetice věnuje také nepoměrně více prostoru, závisí. Maximální úspornost Aristotelova vymezení jednotlivých podmínek povahokresby a jeho nejednoznačnost vedla francouzské teoretiky i dramatiky v 17. století k soustředěné reflexi.

Co však Aristotelés a zejména jeho vykladači v 17. století zamýšleli tím, když stanovují jednotlivé její podmínky? Co vyžadují, když básníky neúnavně nabádají k tomu, aby povahokresba byla řádná („éthé chrésta“), přiměřená („éthé harmotta“), podobná („éthé homoia“) a důsledná („éthé homala“)? Jaký je pak vztah povahokresby k ostatním složkám tragédie, tj. k ději („mythos“) a k myšlenkové stránce („dianoia“)? Na tyto otázky v naší práci hledáme odpověď.